

Kan het samen? Verkenning naar de mogelijkheden van operationele samenwerking tussen politie en brandweer (2009). I. Helsloot, J. Groenendaal en E. Warners (Crisislab, Renswoude / Vrije Universiteit Amsterdam). Verkenningen 43

Doelstelling

Het verkennen van de theoretische en praktische mogelijkheden voor een verdergaande structurele operationele samenwerking tussen politie en brandweer

Methoden van onderzoek

- literatuurstudie en documentenanalyse
- 14 interviews en gesprekken met vrijwillige brandweer

Samenvatting

In ons staatsbestel zijn politie en brandweer twee gescheiden organisaties met separate taken en bevoegdheden. Niettemin wordt al langer gebroed op plannen en mogelijkheden voor meer en betere samenwerking. Die hebben een extra impuls gekregen door recent overheidsbeleid om de kwaliteit van de rampen- en crisisbeheersing te bevorderen, onder meer door hechtere samenwerking van beide diensten bij rampen en crises. Zo wordt de brandweer op dezelfde regionale schaal georganiseerd als de politie in de veiligheidsregio's, vindt co-lokatie of integratie plaats van meldkamers en wordt een bestuurlijk samenwerkingsconvenant tussen politie en brandweer verplicht gesteld.

De vraag evenwel bij dit alles is steeds (geweest) waar en hoe zouden politie en brandweer beter en intensiever kunnen samenwerking, anders dan bij hun gezamenlijke optreden bij daadwerkelijke crises. Eerdere pogingen hier een wat meer innovatieve invulling aan te geven, hebben niet veel meer opgeleverd dan wat obligate aanbevelingen voor gezamenlijke (modules in) opleidingen e.d. Maar zou bijvoorbeeld de brandweer, gezien het feit dat hij ogenschijnlijk veel tijd (over) heeft (in afwachting van een uitruk), deze tijd wellicht nuttig kunnen gebruiken voor toezichtswerk, noodhulp of anderszins? Kortom de politie werk uit handen nemen. En zo zijn andere alternatieven denkbaar, tot zelfs een compleet samenvoegen van beide diensten.

De auteurs hebben de grenzen van samenwerkingsmogelijkheden verkend, maar zich daarbij vooral georiënteerd op ideeën en opvattingen die leven in het praktijkveld. Dat levert niet veel op aan werkelijk vernieuwende of prikkelende vergezichten. Wellicht is het out-of-the-box denken dat daarvoor is gevraagd, practioners niet zo van nature gegeven. Het meeste perspectief ziet men op terreinen waar sprake is van wat wordt genoemd een gedeelde 'secundaire identiteit': specialistische functies (zoals duiken) die in beide organisaties bestaan.